

[Statsministeren]

Regeringen ser meget gerne, at den, skal vi kalde det mangfoldighed af pensionsordninger, vi kender i dag på det offentlige arbejdsmarked f.eks., udbredes til hele arbejdsmarkedet. Jeg tror, det både er sundt og rigtigt, at så mange som muligt har en pensionsordning i forbindelse med deres ansættelsesforhold. Det spørgsmål, der har været diskuteret, i virkeligheden igennem mange år, er, om arbejdsmarkedspensioner skulle være obligatoriske. Og hvad vil det sige? Det er vigtigt, at man gør sig det fuldstændig klart. Det vil sige, om det ved lov skulle pålægges arbejdsgiverne at indbetale pensionsbidrag til pensionskasser, hvis opbygning også var bestemt i lovgivningen. Dette var jo tilfældet f.eks. i fagbevægelsens forslag fra 1985, som siden også blev Socialdemokratiets forslag.

Lad mig sige det klart: Regeringen har hele tiden været imod en sådan tvungen ordning. Det er vi stadig, og det vil aldrig komme på tale, at regeringen indgår aftale om – som jeg definerede det før – en tvungen arbejdsmarkedspension. Det har fagbevægelsen og Socialdemokratiet også vidst hele tiden. Ja, forslaget om en sådan obligatorisk arbejdsmarkedspension er vel i virkeligheden også nærmest forladt af fagbevægelsen og af Socialdemokratiet, for det skete jo egentlig i forbindelse med sidste års trepartsforhandlinger. Jeg kan i øvrigt konstatere, at Socialdemokratiets beslutningsforslag i vid udstrækning bygger på de analyser, som i fællesskab blev udarbejdet i trepartsforhandlingerne.

Regeringen er hele tiden gået ind for, at arbejdsmarkedets parter selv på et frivilligt grundlag aftaler nye pensionsordninger, ganske som det er sket med de ordninger, vi kender i dag; og vi har mange forskellige slags af dem.

Regeringen har også sagt – så sent som i min redegørelse i torsdags – at vi er parat til at bane vejen for en stigende pensionsopsparing såvel gennem kollektive aftaler som gennem individuelle ordninger. Det spørgsmål har vi hele tiden været parat til at drøfte med Socialdemokratiet.

I Socialdemokratiets plan »Gang i 90'erne« blev det foreslået, at alle lønmodtagere skulle indbetale 3 pct. af lønnen til Lønmodtagernes Dyrtdisfond, og dette bidrag kunne så senere overføres til frivilligt aftalte arbejdsmarkedspensioner. Vi har meddelt Socialdemokratiet i forhandlingerne, at vi var imod dette forslag, og

Socialdemokratiets beslutningsforslag, som vi nu kender det, kan måske tolkes derhen, at dette forslag ikke længere er aktuelt. Nu foreslår Socialdemokratiet i al fald, at der for lønmodtagerne indføres et lovpligtigt egetbidrag på mindst 1 pct. i 1991, 2 pct. i 1992 og 3 pct. i 1993 og fremefter. Det er jo ikke uinteressant at konstatere.

I det beslutningsforslag, B 15, som omhandler arbejdsmarkeds-, uddannelses- og forskningspolitikken, når Socialdemokratiet vidt omkring. Beslutningsforslaget er præget af en række tanker, som regeringen kan tilslutte sig, og enkelte, som vi er imod og må være imod. Kernen i forslaget er et forsøg på at beskrive den omprioritering af de offentlige midler, som må gennemføres, hvis vi skal leve op til kravene i et nyt Europa. Her er der vid enighed mellem Socialdemokratiet og regeringen, og der er også flere af Socialdemokratiets tilkendegivelser om, hvor pengene skal komme fra, som vi kan hilse med tilfredshed.

Arbejdsmarkedspolitikken er en krumtap i beslutningsforslaget og regeringens forslag til økonomisk reform. Dette område vil jeg derfor ofre et par specielle bemærkninger.

Vi er helt enige om, at en styrkelse af dele af uddannelsessystemet er en meget vigtig nøgle til løsningen af vort ledighedsproblem. Vi har allerede i september 1989 indgået aftale med Socialdemokratiet om en løsning af lære- og praktikpladsproblemet. Vi ønsker at gå videre i retning af en styrkelse af efter- og videreuddannelsessystemet. Her gælder det, som også påpeget i beslutningsforslaget, om at effektivisere udnyttelsen af de ressourcer, der findes. Vi er også villige til at drøfte, om der kan hentes midler til dette område fra andre dele af budgettet.

Øget uddannelse alene løser imidlertid ikke ledighedsproblemet. Vi mener også, der må ske ændringer i nogle af de spilleregler, som har medvirket til at fastlåse vort arbejdsmarked. Regeringen har længe erkendt, at en del af problemet ligger i vort arbejdsløshedsforsikringsystem. Det er derfor, vi har lagt op til en dagpengereform, senest i det forslag, vi fremsatte den 13. oktober 1989, og som ikke mindst i den radikale ordførers indlæg i dag blev skildret og forklaret, så det kunne forstås.

Socialdemokratiet erkender nu omsider – så meget opfattede jeg – at der må gøres noget her. I betragtning af den heftighed, hvormed vore